

Mariette Zweers

Mama is hier

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor Froukje, Dirk en Anna

‘Is dit ’m?’ De man van de gemeente legde zijn hand tegen de boom en keek speurend langs de gladde bast omhoog. Op een paar meter afstand stond zijn jongere collega afwachtend te kijken.

‘Ja, dat is ’m,’ zei ik. Het dieprode blad van de beuk begon al bruin te kleuren, waardoor de boom nu vreemd genoeg lichter leek dan in de zomer, als de kruin de kleur had van geronnen bloed.

‘Tja...’ De man klopte op de stam, keek toen zoekend omlaag. Met de neus van zijn veiligheidschoen schoof hij wat van het grind aan de voet van de boom opzij.

De rode kat van de burensloep sloop onze tuin in. Ik was blij dat Kathy en Walter niet thuis waren. Bij de vrijstaande overkapping van de buitenkeuken even verderop, bleef het dier snuffelend staan.

‘... en wat is nou precies het probleem?’ vroeg de man. Ik keek weer naar hem en de boom. ‘Dat heb ik toch uitgelegd aan de telefoon?’ vroeg ik. ‘Mijn man wil de boom graag weg hebben. De burensloepers willen dat niet. Ik vroeg me af of u misschien andere mogelijkheden ziet... Is hij niet ziek, toevallig?’ Afwachtend hield ik mijn mond.

De man grinnikte, stopte toen abrupt. ‘Heeft u dit al

met de buren besproken?’

Ik staarde naar de grond. Lag het maar zo eenvoudig.

‘Ik zoek gewoon een oplossing,’ zei ik uiteindelijk.

De man krabde op zijn hoofd. ‘Mevrouw,’ zei hij na een zucht, ‘ik ben bang dat u het met uw buren zult moeten oplossen. Of er gewoon van genieten. Persoonlijk zou ik het zonde vinden als zo’n mooie boom gekapt zou worden. Zoiets heb je niet zomaar terug, dat kost wel een jaartje of honderd, als het niet meer is.’ Hij stak zijn telefoon in de lucht. ‘Ik neem nog even een paar kiekjes en dan gaan wij er weer vantussen.’

Teleurgesteld knikte ik dat het goed was.

‘Hiervoor had u niet mee hoeven komen,’ zei ik tegen zijn collega, terwijl de man foto’s maakte. ‘Moest de gemeente niet bezuinigen?’

‘Voorzorgsmaatregel, mevrouw.’ De andere man was klaar en stak het toestel weer in zijn zak. ‘Bij dit soort zaken wil het nog weleens uit de hand lopen.’

‘Kom op!’ snoof ik. ‘Dit is toch zeker geen achterbuurt?’

‘Mevrouw, u moest eens weten.’ Hij tikte tegen de achterzijde van zijn elleboog en keek me veelbetekend aan. ‘Dat zijn de ergste. En ik heb er al heel wat gezien.’

De jongen naast me grinnikte. Ze staken hun hand op als groet, stapten in hun gemeentewagen en reden weg.

1

De foyer van de schouwburg was afgeladen. Jonge bedienden met bladen vol slanke, hoge glazen manoeuvreerden tussen de feestelijk geklede gasten door. Matthijs stond even verderop, handen schuddend met allerhande mensen die ik niet kende. Voor een moment had ik me eraan onttrokken om onze dochter Juliette te vermanen om toch vooral wat vrolijker te kijken.

‘Dat heeft die man van jou mooi geregeld. Zonder hem zaten we nu in een circustent.’

Ik keek op. Het was Jens, Matthijs’ collega in de directie van het ziekenhuis. Hij grijnsde jongensachtig. Zijn vriendin Thekla stond naast hem.

‘Zoiets kun je aan Matthijs wel overlaten,’ glimlachte ik.

De gong klonk. We schuifelden naar onze stoelen op de voorste rij. Achter me vulde de zaal zich met verpleegkundigen, specialisten, leveranciers, farmaceuten, leden van de gemeente en weet ik veel wat nog meer. Toen Matthijs in dienst trad van het ziekenhuis waren de voorbereidingen voor het jubileum al in volle gang geweest, maar hij had de plannen meteen naar de prullenbak verwezen. Voor het vijfenzeventigjarig jubileum moest groots wor-

den uitgepakt, met medeneming van alle ‘stakeholders’. Het theaterspektakel van vanavond vormde het afsluitend hoogtepunt van een jaar vol festiviteiten. Voor mij was het een eerste kennismaking met Matthijs’ nieuwe collega’s en hun partners.

Een bekende cabaretier praatte de avond aan elkaar. Nadat hij iedereen welkom had geheten en de zaal met een paar goede grappen aan het lachen had gebracht, riep hij Matthijs op het podium. Energiek maar ontspannen veerde Matthijs overeind uit zijn stoel en sprong soepel de vijf treden op naar het podium. Zonder enige haast liep hij over de grote vloer, zijn arm opgeheven naar de zaal als een talkshowhost die zijn entree maakt. Hij schudde de cabaretier uitgebreid de hand en legde zijn hand op zijn schouder, alsof ze al jaren een warme vriendschap onderhielden. Daarna stak hij nogmaals zijn hand op naar de zaal, voor hij de microfoon aannam die hem door een medewerker werd toegestoken. Alsof hij nooit anders deed. De zaal joelde. Ik wierp een blik op Juliette, die vol bewondering naar haar vader op het podium keek. Gelach golfde door de zaal.

‘Het zal er wel wild aan toegaan als jullie thuis een feestje hebben,’ zei Thekla tussen twee lachsalvo’s door in mijn oor. Ik lachte vrolijk, maar zei niets. Thekla hoefde niet te weten dat Matthijs’ gave om

uit te pakken zich beperkte tot werkgerelateerde zaken. Privéaangelegenheden hield hij het liefst zo klein mogelijk. Ons huwelijk, verjaardagen, kerst... Ik wist nu al zeker dat ik volgend jaar voor zijn vijftigste niets leuks hoefde te organiseren.

Matthijs vertelde intussen over de uitbreidingsplannen van het ziekenhuis. Het publiek reageerde vol enthousiasme. Met opnieuw een grote zwaai en onder luid applaus, liep hij van het podium en nam naast me plaats. Hij gaf me een kneepje in mijn knie en glunderde.

De rest van de show was een groot succes. Als klapstuk van de avond kwam een bekende zanger het podium oplopen die het voor elkaar kreeg om iedereen te laten staan en swingen voor de stoelen. Na afloop van de voorstelling, in de foyer, was Matthijs druk met het in ontvangst nemen van felicitaties, met netwerken en het schudden van handen. Thekla kwam bij mij en Juliette staan. De muziek stond luid.

‘Ik heb altijd een hekel aan die verplichte nummers van Jens, maar dit was leuk,’ zei Thekla. Ze pakte een glas prosecco van een blad dat voorbijkwam. Ik deed hetzelfde.

‘Wat zei je, schat?’ zei Jens, die net langsliep.

‘Niks, lieverd.’ Thekla rekte zich uit, draaide haar schouders. Haar borsten prikten naar voren in haar

blouse en ik zag het kant van haar bh door de stof heen. Ze was mooi en onafhankelijk en jong. Voor Jens drie anderen. Ik bracht het glas naar mijn mond en nam een flinke slok om mijn ongemak te verhullen.

Thekla vertelde dat ze een eenmanszaak in pensioenadvies had. ‘Vanuit huis, echt ideaal. En jij?’

‘Mijn moeder werkt ook vanuit huis,’ zei Juliette voordat ik kon antwoorden. ‘Als huisvrouw.’ Ze proestte het uit, vond zichzelf enorm geestig. Tegenwoordig deed ze dat vaker, iets scherpzeggend over mij onder het mom van een grap.

Ik negeerde haar. ‘Heb je niet te veel afleiding om je heen, als je thuis werkt?’

Thekla schudde gedecideerd haar hoofd. ‘Daar ben ik heel strikt in. Ik houd me aan een strak schema. Jens moet dus niet bij me aankomen of ik nog even een wasje kan doen, of de tuinman wil instrueren. Dat doet hij ook niet tijdens zijn werk.’

De eerste mensen vertrokken, langzaam werd het rustiger in de foyer. Matthijs en Jens kwamen bij ons staan. De cabaretier kwam langs om gedag te zeggen. Matthijs bedankte hem uitbundig en schudde weer uitgebreid zijn hand.

Jens hief zijn glas. ‘Goed gedaan, man!’ zei hij met een goedmoedige klap op Matthijs’ schouder. ‘Mocht je bij ons uitgekeken raken, dan kun je al-

tijd nog evenementen gaan organiseren.’ Hij lachte, Matthijs lachte, we lachten allemaal.

‘Sommige mensen kunnen nu eenmaal alles,’ zei Thekla gul.

‘Ach, het gaat erom om dingen voor elkaar te krijgen, mensen voor je te laten werken,’ zei Matthijs losjes. ‘Dat is overal hetzelfde.’ Met zijn komst naar het ziekenhuis had hij eindelijk de stap kunnen zetten naar directieniveau. Bij de woonzorg was hij verantwoordelijk geweest voor vastgoed, een achtergrond die goed van pas kwam bij de geplande uitbreiding. Het was een van de redenen dat hij deze voor buitenstaanders onverwachte stap had kunnen maken.

‘Hopelijk kan de ondernemingsraad de avond ook waarderen. We hebben ze nog nodig de komende tijd en ze houden niet van geldsmijterij,’ zei Jens.

‘Welnee,’ wuifde Matthijs de opmerking weg. ‘Ze vonden het prachtig, ze hadden de avond van hun leven.’

Een halfuur later was de foyer praktisch leeg. Juliette was met haar telefoon in een hoek gaan zitten. Matthijs stond even verderop aan de bar, ik hoorde hem praten en lachen. Steels wierp ik een blik op mijn horloge. Bijna twaalf uur. Ik verexcuseerde me bij mijn gesprekspartner en liep de lange corridor in naar de toiletten. Ik nam de tijd om te plassen en me

op te frissen voor ik terugliep. De gang was leeg. De paar mensen die er nog waren, zaten bij de bar.

Slenterend langs posters van oude theatervoorstellingen keek ik opnieuw op mijn klokje. Ik was bijna bij het eind van de gang, toen ik iemand hoorde zeggen: ‘... ongelofelijke aanstellerij.’

Abrupt hield ik stil. Er stonden mensen om de hoek. Ik kon niet zien wie het waren. Een tweede mannenstem zei: ‘Hij deed het anders wel knap, dat moet je hem nageven.’

Laatdunkend gesnuif. ‘Dat hele optreden was gerepeteerd van voor tot achter. Ik snap niet hoe ze iemand met zijn achtergrond hebben kunnen binnenhalen. Prima hoor, een beetje diversiteit, maar ik zit echt niet te wachten op een halve Youp van ’t Hek. Zoals hij dat podium opkwam! Dacht je dat hij die grappen zelf had verzonnen? Heeft hij een of ander duur pr-bureau voor in de arm genomen. Je wilt niet weten wat dat heeft gekost...’

Zijn gesprekspartner bromde iets wat ik niet kon verstaan.

‘Zo kun je het inderdaad wel stellen,’ reageerde de ander. ‘Als je de juiste mensen maar kent, daar draait het om. Met inhoud heeft het weinig te maken.’

‘Het zal wel loslopen allemaal. Hij zit er nog maar net en wil zichzelf natuurlijk bewijzen, hij heeft genoeg in zijn mars.’